

Kristian Thulesen Dahls tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

I ved, hvad vi står for

Når en dansk gymnasieklasse på tre timer på Bornholm i dén grad i en lille, hurtig lavet film kan fange, hvad Dansk Folkeparti er og handler om, så er der begrundet håb om en god, stor og lysende fremtid for Danmark!

Jeg så jo allerede filmen ved Folkemødet på Bornholm i sommer midt under valgkampen.

Allerede dengang blev jeg berørt og imponeret.

Berørt fordi jeg kunne mærke Dansk Folkeparti, jeg kunne mærke os alle sammen og vores politik, i den lille film.

Og imponeret fordi de gode gymnasieelever så hurtigt og så effektivt fangede og præsenterede, hvad Dansk Folkeparti egentlig er for en størrelse.

De der elever i den gymnasieklasse ... De ved, hvad vi står for.

...

Der har jo ellers ikke været meget at glæde sig over de seneste uger. Nogle gange er det bare rigtig træls – sagt på godt jysk – at få ret.

Vi har længe sagt, at den mildest talt lemfældige og uforsvarlige håndtering af grænsekontrollen rundt om Europa ville forårsage katastrofer.

Det har det gjort! Vi fik desværre ret.

I endnu længere tid har vi sagt, at nedlæggelsen af den danske grænsekontrol i 2001 var uforsvarlig og ville skabe problemer.

Vi har også dér fået mere ret, end vi bryder os om!

Og endelig har vi længe sagt, at hjælpen til de nærområder, folk ellers flygter fra burde øges.

Det vender jeg alt sammen tilbage til.

...

Men først rigtig hjertelig velkommen til Dansk Folkepartis Årsmøde her i Jyske Bank Boxen!

Det er en ny og noget anderledes ramme for os.

Stedet her kan rumme 15.000 glade koncertdeltagere og har lagt rammer til koncerter med navne som Lady Gaga og Elton John.

Man har også her kunnet høre jubelbrøl fra lægterne, når både håndbolddamerne og håndboldherrerne har spillet. Og det vildeste er. Dér hvor I sidder nu, var der i december 2013 fyldt op med vand, fordi der blev afholdt EM i Svømning. Man kunne så lidt frækt spørge, hvorfor Danmarks Radio så ikke også kunne bruge denne arena til det internationale Melodi Grand Prix. Det havde nok sparet dem for nogle penge.

Da vi skulle forholde os til, om vi kunne holde Jubilæumsårsmøde her, var her fyldt op med sand og jord og brølende motorcykler. Der skulle afvikles Super Cross 2015. Sikke et sted!

Vi er jo ikke heelt 15.000, og vi har ikke motorcykler med herind.

Et eller andet sted ude ved Skagenshusene, ved caféområdet er der dog vist lidt sand ...

Men! Vi er 1.600 deltagere her i år! Det er ikke bare rekord. Det er overvældende.

Faktisk er vi 1.657 inkl. pressen i dag.

Det er jo ikke nyt, at flere og flere som årene er gået i vores 20-årige historie har deltaget på vores årsmøder. Men jeg vil dog godt på vanlig forventningsdæmpende vis sige, at næste år bliver det nok ikke større. Trods alt. Jeg ved godt, at nogle af jer har tilmeldt jer netop i år, fordi jubilæet; dét vil vi da være med til at fejre. I er hjertens velkomne. Og skulle I så synes, at det

da skal være en vane at komme til årsmøde, så kommer I bare igen næste år! Vi skal nok finde plads!

Men i år er vi altså 1.600, og jeg synes, vi skal love hinanden, at vi skal have et par dejlige dage med plads til masser af politisk debat, men også plads til at dyrke vores fællesskab og mindes 20 år med DF.

Næsten alle er også med i aften til "aftendelen af festen". Og hvis prisen for at så mange deltager er, at vi i morgen har ekstra ømme ben efter dansen – og måske også lidt ekstra ømme hoveder – så tager vi det med.

For alle jer, der er med for første gang, og I er mange i år, bliver det her med garanti en oplevelse, I ikke lige glemmer med det første.

Sådan er det altid med det første Årsmøde, man er med til.

Og i år er der arrangeret ekstra meget musik, underholdning og sjov for netop at markere og fejre de 20 år, hvor Dansk Folkeparti har påvirket dansk politik. Godt årsmøde til alle!

...

Alle jer her i Salen ved, hvad vi står for.

Og I ved, at vi vil blive ved med at påvirke dansk politik med vores klare holdninger! Det er det, vi er her for. Det er det, danskerne med rette forventer af os.

For det første skal Europa sikre og kontrollere sine ydre grænser!

Der er dem, der vil sige, at det kan man da ikke ...

Der er dem, der vil sige, at det kan vi ikke være bekendt.

Journalister, der rapporterer fra Ungarns grænse som om grænsebetjente, er slyngler og banditter og stenkastende unge angribere er frihedshelte.

FN's Ban Ki Moon der anklager Ungarn for at behandle folk uacceptabelt. Er det de stenkastende unge, han tænker på? Lad mig bare slå det fast: Meget kan man kritisere Ungarn for. Men herfra møder de ingen kritik af, at de sikrer deres grænser. Ethvert land har ret til at forsvare sine grænser og bestemme, hvem man vil åbne dørene for!

EU's og dermed Danmarks udfordringer kommer grundlæggende af to ting:

For det første droppede man for snart 15 år siden de nationale kontroller ved landegrænserne.

Man aftalte til gengæld en stærk ydre grænsekontrol ved Europas grænser.

I Dansk Folkeparti vidste vi allerede i 2001, at det var en omgang politisk paradesnak.

Det ville ikke fungere.

Og det har det så heller ikke gjort. Og nu vokser problemerne Europa over hovedet.

Den anden årsag er tysk og hedder forbundskansler Angela Merkel.

Merkel besluttede for to uger siden at åbne Tysklands grænser på vid gab.

Men Tyskland vidste godt, at en del af udfordringen blev sendt videre til andre lande – herunder Danmark.

For mange af de personer, som kom til Tyskland, blev ikke registreret.

.

Tyskland bærer derfor et tungt ansvar for med sin slingrekurs at have signaleret til alle mulige, der vil til Europa, at nu er døren åben på vid gab;

Reelle flygtninge i nød – men desværre også mennesker, der blot meget gerne vil skifte dårlige levevilkår i Mellemøsten eller Nordafrika ud med en bedre tilværelse i Skandinavien. Det er selvsagt svært at klandre disse mennesker for at leve med drømmen, men det er ikke vejen frem, og vi må sige fra.

Danmark skal nemlig for det andet genindføre grænsekontrol. Og det haster!

Jeg har hørt de andre partier nærmest messe på skift, at "grænsekontrol virker ikke", så det er ikke "en vej at gå", som de siger.

Men hvad vil de så?

Når der pludselig kommer mennesker i hobetal, som nægter at lade sig registrere og råber, at her ønsker de ikke at være.

Og vi ved, at nogle af dem hentes af indvandrerbander ...

Lad mig sige det sådan: Det har været uskont at se, at udlændinge, bare de er mange nok og presser nok på ved grænsen, kan tvinge en politiledelse i knæ og en regering til at ryste på hænderne.

Og det har også været uskont at høre på, at "alt er sket efter bogen", og hvad regeringen nu ellers har sagt om den sag.

Sagen er jo, at det, der er sket i årevis siden Danmarks Schengen-indtræden i 2001, pludselig blev ekstra synligt, fordi det handlede om så mange på så kort tid. Og nu er man bare holdt op med at stoppe togene ved grænsen, så strømmen af mennesker ikke er en daglig mediehistorie. Nu tales der om noget andet – men problemet er jo det samme.

Hos Socialdemokratiet har formand Mette Frederiksen i det store og hele været tavs og fløjet mest muligt under radaren. Det virker som om, hun tænker: "Ha, nu har Løkke et problem! Det må han selv rode sig ud af."

Hende om det. Hvis det er moderne ansvarlighed i Socialdemokratiet anno efteråret 2015, så må hun jo om det. Men mange forslag til løsninger er der godt nok ikke kommet derfra!

Det er blevet så moderne i politik at sige, at man godt vil sige "helt klart" et eller andet.

Så jeg vil godt sige helt klart, så det kan høres i Aalborg, hvor Socialdemokratiet holder Kongres de her dage:

Kære Mette Frederiksen. Det var jer, der fjernede den grænsekontrol, vi for fire år siden ellers aftalte med den daværende VK-regering skulle genindføres.

Det var jer, der pralede af, at det var så godt som det første, I gjorde efter folketingsvalget i 2011.

Det var jer, der med jeres politik forårsagede, at flere udlændinge kom hertil på jeres vagt de seneste fire år, bl.a. ved markant højere ydelser til dem, der kom hertil.

I har et ansvar. Der er en regning at betale. Så er tiden ikke til at flyve under radaren. Tiden er inde til at se jeres ansvar i øjnene!

Jeg håber, du kan se, at nu, hvor Tyskland, af alle! – og Holland og Polen – og flere er på vej - har skærpet grænsekontrollen, at det er en klar dansk interesse at genindføre dansk grænsekontrol.

Selv i dagens Folketing og ovenpå et par ugers erfaringer med ekstra pres på grænsen er Dansk Folkeparti stadig det eneste parti på Christiansborg, der insisterer på grænsekontrol. Og selvom vi er 37 folketingsmedlemmer imod 142 – en lidt ulige kamp – så bliver vi ved.

Og ved I hvad? Jeg tror, at tiden arbejder for os.

Og derfor kan jeg også roligt love jer og vores mange vælgere fra juni: Det vi mente før valget – også på dette område – det mener vi også her efter valget:

Og det betyder, at vi ikke stopper arbejdet med at få genindført grænsekontrol, før det er gennemført. Vi VIL nemlig have kontrol med Danmarks grænser!

Men vi skal også mere end det!

...

Vi skal i Danmark HELT omlægge vores asylopolitik.

Det skal vi gøre helt grundlæggende og omfattende. Vi skal nytænke det. Det er godt, vi her efter valget har fået taget fat om dele af udlændingepolitikken. Bl.a. har vi nedsat de ydelser, man får, når man kommer til Danmark. Men vi skal altså videre!

Derfor opfordrede jeg i sidste uge til et nationalt kompromis om, hvordan vi hjælper flere reelle flygtninge for de penge, vi bruger, og hvordan vi samtidig sikrer bevarelsen af det Danmark, vi kender.

Et Danmark trygt for alle danskere.

Et Danmark for de udlændinge, vi selv vælger at give adgang, og som positivt kan være med til at udvikle Danmark.

Et Danmark, hvor vi fortsat har ressourcer til omsorg og hjælp, hvor vi har ressourcer til at udvikle kernevelværdien for syge og ældre og udsatte. Hvor der er tryghed!

Det er jo derfor, Dansk Folkeparti er her:

For at bevare Danmark dansk.

For at sikre det velfærdssamfund, generationer før os har bygget op.

For at bevare et samfund, hvor vi grundlæggende færdes i tryghed og kan have tillid til hinanden.

Der har i en årrække været en uhensigtsmæssig sammenblanding af indvandrerpolitik og asylpolitik.

Flygtninge på midlertidigt ophold er blevet behandlet som indvandrere – de har fået tre-årige integrationsprogrammer, danskkurser og retskrav på boliger.

Det hele godt hjulpet på vej af partier og arbejdsgiverorganisationer, der synes at mene, at flygtninge vil være et fantastisk bidrag på arbejdsmarkedet.

Men sådan virker det ikke i praksis!

For de tal, vi kender, modsiger det: En undersøgelse fra Dansk Arbejdsgiverforening fra marts viser nemlig, at eksempelvis blandt de syrere, der er indvandret de senere år i Danmark, er det kun ca 13 pct, der er i arbejde efter 4 år i Danmark, mens irakere og iraneres erhvervsfrekvens faktisk er en anelse højere. Danskernes erhvervsfrekvens er til sammenligning på omkring 80 ... Og hele fokus har været lagt på integration, ikke på, at de skal hjem igen, når muligheden ellers er der.

Det duer ikke!

Flygtninge, der kommer hertil, skal ikke integreres, de skal ikke i årelange integrationsforløb - og deres retskrav på boliger – der betyder, de kommer foran i boligkøen - skal fjernes.

Flygtninge, der kommer til Danmark, skal hjem igen så hurtigt forholdene i deres hjemlande eller nærområder gør det muligt. For nogle vil det gå hurtigt, for andre kan det tage år.

Mens de er i Danmark, skal de bo på asylcentre, som staten driver.

Kommunerne er hårdt trængte i forvejen. Ekstraudgifter til boliger og integration presser kommunernes mulighed for at hjælpe de danskere, der har behov for hjælp.

Laver vi den omlægning, som vi foreslår, sikrer vi, at flygtninge ved, at de her i Danmark kan få ly for forfølgelse, krig og ødelæggelse. Men de kan ikke få varigt ophold, de bliver ikke en del af Danmark, vores land er ikke en ny, varig destination for dem.

Vi ved ikke, om udviklingen gør, at vi i en periode får flere flygtninge. Men hvis vores omlægning gennemføres, er det nok tvivlsomt.

Når vilkårene går op for menneskesmuglere og alle de mennesker, der reelt ikke flygter, men som udnytter den eksisterende flygtninge-situation til at skifte en trist og besværlig tilværelse i Afrika eller Mellemøsten ud med en bedre i Danmark, vil de nok ikke søge hertil. Det virker ikke til at være midlertidig beskyttelse, disse mennesker er ude efter, selvom det vel ville være ønskværdigt nok for mange flygtninge.

Og det er vel tilladt at spørge, hvor længe man skal betragtes som flygtning? Hvis man rejser igennem fem-seks sikre lande for at komme til Skandinavien. Måske har opholdt sig i et af disse lande i flere år. Er man så flygtning, når man når til Danmark til sidst? Nej – ikke i mine øjne!

Og mens vi her i landet har fokus på den tilrejsende, lader vi millioner af reelle flygtninge i stikken, der ingen penge har til at betale menneskesmuglere, men som sidder med deres familier i flygtningelejre i Syrien, Jordan og Libanon.

Lejre, hvor FN af uransaglige årsager har skåret drastisk ned på støtten til madkuponer.

De mennesker i lejrene kommer til at sulte.

De, der kommer herop med tog og taxaer, beder som noget af det første om strøm til deres iPhones ...

Det var med dette paradoks i fokus, at jeg i den forgangne uge opfordrede resten af Folketinget til et nationalt kompromis, hvor vi på tværs enedes om dels en ny, stram asylpolitik, dels om at sende betydeligt flere penge til nærområderne. Faktisk så mange, at:

Danmark bliver verdens største bidragyder til nærområderne!

Det er en del af vores danske værdier, at vi hjælper folk i nød. Det har vi danskere altid gjort.

Det har også altid været en del af Dansk Folkepartis politik.

Derfor skal vi øge støtten til nærområderne.

Vi ser gerne, at Danmark – i forhold til sin størrelse - er en af de største bidragydere i hele verden.

Dét vil understrege, at vi mener det alvorligt. Det vil vise, at når vi ændrer forholdene for folk, der kommer hertil – stopper med at integrere og i stedet hjælper midlertidigt – ja så øger vi til gengæld markant støtten til nærområderne. Og det vil give Danmark og regeringen pondus til i FN og EU og overfor stenrige oliestater ikke bare at foreslå men at kræve, at de også skruer op for hjælpen!

Og så kommer det for alvor til at batte!

Vi hjælper flest ved at hjælpe dem der, hvor de fleste stadig er.

I deres hjemlande eller i nærområderne.

Om vi hjælper syv, 10 eller 20 mere per krone ved at hjælpe dem dér og ikke her, er reelt underordnet. Det er en strid om tal, som man kan skændes om længe.

Men at det er mange flere, vi hjælper for hver krone, vi bruger, er der ingen, der betvivler.

Og lad os én gang for alle gøre op med, at dette er en diskussion om, hvorvidt man er god eller ond. Om

man er næstekærlig eller ej.

Enhedslisten, SF og de Radikale må slås med hinanden om, hvem der er den mest rene for Vorherre og hvem der hurtigst og mest effektivt kvæster Danmark socialt, politisk, kulturelt og økonomisk ved at slå armene ud og invitere alle herop – flygtninge og migranter i blandt.

”Kombardo”!

Mens de slås om det, foreslår jeg, at alle andre partier løser det her på en måde, der både sikrer Danmark og danskerne i fremtiden og effektivt hjælper flere af de mennesker, der er i nød.

Hjælp i nærområderne virker. Var nogen i tvivl, dokumenterede Weekendavisen det i en artikel forrige fredag. En rapport fra to universiteter i Storbritannien og USA dokumenterer, at flygtninge dels i højere grad bliver i områderne, når den tilstrækkelige hjælp er til stede, dels at områdernes velstand øges - også efter, at freden er genetableret, lejrene er lukkede og Røde Kors er taget hjem.

Det må siges at være en win-win-win situation :)

...

Vi skal sikre, at det samfund, vi har fået overdraget fra tidligere generationer, og som vi sætter så stor pris på, kan bevares og forsvares.

Det kan det kun, hvis vi både sikrer et stærkt erhvervsliv, der kan tjene pengene hjem og samtidig er omhyggelige med, hvordan vi bruger pengene.

Og lad mig i forhold til det første understrege, at for Dansk Folkeparti er der slet ingen tvivl om, at vi skal sikre gode vilkår for vækst og produktion.

Vi skal sikre, at iværksættere synes, det er sjovt at sætte i gang i Danmark. At man ikke er overbebyrdet af administrative krav, at man kan få finansiering.

Og vi skal fastsætte rammer for produktion i Danmark, der ikke er milevidt fra de lande, vi konkurrerer med. Vi skal jo fastholde arbejdspladserne her i landet.

Derfor skal eksempelvis energiområdet gennemgås kritisk. Vi betaler i Danmark overpris for energien på grund af den hastige omlægning til specielt vindenergi, der er sket de seneste år. Det gælder også for specielle erhverv, som er særdeles trængte og som behøver hurtig politisk bevågenhed. Eksempelvis haster det med at få gennemført den 16-punkt-plan for landbrugserhvervet, som vi før valget aftalte med Venstre, Liberal Alliance og de konservative. Ellers bukker endnu flere landmænd under. Det kan vi ikke lade ske.

Vi skal sikre en bedre balance mellem de store byer og landområderne. Mellem øst og vest. Danmark skal hænge ordentligt sammen. Vi er et – geografisk - lille land, så det bør bestemt være muligt at skabe vækst og gode livsvilkår alle steder i landet. Men det kræver målrettede politiske beslutninger.

Dansk Folkeparti skal være kendt som et parti, der nidkært kaster os ind i kampen for kernevelfærden – de ældres vilkår, sundhed, tryghed. Men også som et parti, der aldrig er i tvivl om, hvordan værdier skabes. Hvem der tjener pengene ind. De penge, som vi så bagefter kan tale om, hvordan vi bedst fordeler i vores velfærdssamfund.

Og når vi taler om at fordele, kan man som bekendt kun bruge den samme krone én gang. Og vi må vælge: velfærd, tryghed og tillid?

Eller penge ødselt ud på mislykket og udsigtsløs integration, sprogkurser og dyre boliger?

Vi vil sikre en værdig og tryk alderdom for vores ældre medborgere. Der bliver flere af dem de kommende år. De fortjener et godt liv.

Og vi vil sikre, at danskere, der bliver syge, trykt kan regne med, at der er plads hos lægen og på sygehuset og at de får den bedste behandling.

Derfor nogle ord om det.

Ældre medborgere og deres ve og vel er et politisk område, som altid har haft en helt central placering i Dansk Folkepartis hjerte.

Under SR-regeringen havde ældreområdet svære vilkår.

I Helle Thorning-Schmidts første åbningstale i Folketinget i efteråret 2011, da hun var blevet statsminister, blev ældre ikke nævnt med ét eneste ord. I hendes efterfølgende nytårstale var der en enkelt sætning om ældre. Og så var stilen ligesom lagt. Det var bare ikke et prioriteret område for SR-regeringen.

Kommunerne fik færre penge at gøre godt med trods løfter om det modsatte. Mange kommuner måtte derfor skære ned på ældreområdet, og det har kunnet mærkes både hos den enkelte ældre, hos pårørende og ikke mindst hos de ansatte.

Vi må spørge os selv: Er det sådan, vi ønsker vores ældrepleje skal se ud i fremtiden?

Kan vi virkelig byde vore ældre, som har knoklet hele livet, en sådan behandling?

NEJ, det kan og skal vi ikke!

Vi skal have ældreområdet tilbage på den politiske dagsorden.

Vi skal skabe tryghed i ældreplejen, så vores ældre med større glæde kan se frem til alderdommen. Vi ved, at en tryk og velfungerede ældrepleje er en af de vigtigste hjørnestene i det danske velfærdssamfund.

Vi SKAL have værdigheden tilbage i ældreplejen.

Og hvad indebærer det? Jo, det indebærer eksempelvis, at man indretter ældreplejen med respekt for den enkelte ældres selvbestemmelsesret, egenverd og livsførelse. Det kaldes værdighedsgaranti, og det har man med succes arbejdet på i vores nabolande. Herhjemme har Ældresagen længe ønsket dette på den politiske dagsorden.

Vi vil her i efteråret arbejde for at få værdighedsgaranti ind i den danske ældrepleje. Man skal føle sig tryk og have et meningsfyldt liv, selvom man måske er svækket og har brug for daglig hjælp.

Bør man måske ikke have ret til at få den nødvendige hjælp til personlig hygiejne, så man ikke sidder i en brugt ble? Jo, man gør!

Bør man ikke sikre glæden ved måltidet, så man også øger appetitten hos ældre? Jo, selvfølgelig!

Bør man ikke have hjælp til at komme ud af sit hjem, hvis man vil gå en tur, så man ikke sidder isoleret inde dagen lang? Jo, man skal da!

Og bør man ikke have mulighed for nærvær og samtaler om det, der fylder noget for den enkelte? Og respekt for privatliv og personlige grænser? Jo, sådan vil vi da have det i Danmark! Men for at kunne sikre det, skal der naturligvis afsættes ressourcer til det.

Dels ved at sikre, at regeringens såkaldte omprioriteringsbidrag ikke ender med at tage penge fra kommunerne. Øvelsen skal netop bruges til at prioritere kernevelfærden, men meget af kernevelfærden finder jo netop sted gennem kommunerne. Derfor afviser vi minusvækst i kommunerne, som omprioriteringsbidraget ellers kunne medføre.

Og helt konkret vil Dansk Folkeparti her i efteråret genindføre ældremilliarden til landets kommuner. Og det skal være en ÆGTE ældremilliard, som går direkte til ældreområdet og ikke til at udfylde huller på andre områder i kommunekassen. Vi vil gerne kalde det for en værdighedsmilliard.

Værdighedsmilliarden skal sikre flere varme hænder og mere tid til den enkelte ældre. Og den skal også sikre, at der kommer særligt fokus på demensområdet. En sygdom, der rammer stadig flere.

Jo, der er rigtig meget, vi skal nå på ældreområdet, og vi ser meget frem til nu for alvor at komme i gang med arbejdet!

...

Når vi taler om vores velfærdssamfund, at vi kan føle os trygge, så er det en hjørnesteen, at vi kan have tillid til vores sundhedsvæsen.

At vi ved, at er uheldet ude, bliver vi syge, bliver en i familien ramt af sygdom, så får vi den rigtige hjælp. Så har vi de bedste muligheder for at blive raske igen, og det under værdige og gode forhold.

Men føler vi os så trygge?

Oplever vi, at sundhedsvæsenet er godt nok?

Mange er godt hjulpet og er glade for den behandling de mange dygtige folk i vores sundhedsvæsen yder. Gudskelov er der en stor tilfredshed blandt mange af dem, der er kommet igennem et behandlingsforløb.

Men vi har også udfordringer. Danmarks Statistik har for nyligt spurgt danskerne, og her svarer kun godt 6 ud af 10, at de føler sig trygge ved at være i sundhedsvæsenet.

Det skal og kan vi gøre bedre.

I de første fire måneder i år måtte 1.109 patienter eksempelvis overnatte på gangarealer i Region Sjællands sygehuse. Det var altså 1.109 mennesker, som ikke havde en fast stue at være i, hvor de kunne få en god nats søvn og den hvile, som er så nødvendig, når man har problemer med helbredet.

Formanden for Danske Patienter, Lars Engberg, sagde i den forbindelse. Og jeg citerer: "Det er uanstændigt, at der ikke bliver gjort noget. Nu er det i hvert fald tredje år i træk, hvor der er mere eller mindre permanent overbelægning. Det er næsten blevet normaltilstanden, at der ligger patienter på gangene".

Ja! Det er fuldstændigt rigtigt. Det er uanstændigt!

Det er altså ikke bare uanstændigt, at der ikke er senge nok på sygehusene, det er også farligt. For det medfører fejl i behandlingen og overdødelighed blandt patienterne. Derfor har det for os den allerhøjeste prioritet, at vi får gjort noget ved dette problem.

På medicinsk afdeling på Horsens Sygehus havde man i årets første tre måneder samlet set fire timer uden overbelægning. Fire timer. Der er simpelthen ikke sengepladser nok.

Under SR-regeringen har advarslerne fra patienter og sundhedsfagligt personale ellers været mange, men SR-regeringen vendte det døve øre til. Der skulle bruges penge på andre ting, og det blev der. Sundhedsområdet blev ikke prioriteret i tilstrækkeligt omfang.

Jo, jo, dengang under valgkampen i 2011 lød det godt nok, at der skulle gøres det ene og det andet for at forbedre sundhedsvæsenet, men sandheden er, at den tidligere regering slet, slet ikke fik løftet området. De øgede medicinudgifter blev heller ikke håndteret, og over en bred kam har regionerne måtte udarbejde store spareplaner.

I det hele taget førte den tidligere regering sig frem med, at man var økonomisk bevidst og havde styr på økonomien. Sandheden er, at det var et skønmaleri, som Bjarne Corydon og de andre brugte meget krudt på at male op til valget. Økonomien blev kørt helt ud til kanten, og ubetalte regninger for tvivlsomme prioriteringer blev sendt videre til afregning her efter valget.

Men nok om den tidligere regering og deres uansvarlighed. For valget gav heldigvis et andet flertal i Folketinget. Allerede nu har regionerne fået 1,5 milliarder kroner mere til sundhedsområdet, og når vi lige om lidt skal til forhandlinger om næste års finanslov, så kan jeg forsikre jer om, at jeg tager en mappe med til forhandlingerne, hvor der står:

”Sundhedsområdet!” uden på. Og der vil være MANGE gule post-it-sedler i den mappe!

Og jeg prøver at være optimist. For før valget var der jo bred enighed om, at sundhedsområdet skal prioriteres.

Og der er mange ting at gøre inden for sundhedsvæsenet. For eksempel den skævhed, der er mellem by og land. Hvor man er tæt på et af de nye sygehuse – og der hvor man er langt fra og helt afhængig af den såkaldte præhospitale indsats.

Det er også et landspolitisk ansvar at sikre, at sundhedsvæsenet er nærværende for alle – uanset hvor man bor. Selvom løsningerne kan være forskellige, skal trygheden sikres.

Vi skal have løftet sundhedsvæsenet. Det skal blive bedre. Og det gælder for alle danskere!

Over hele landet. Det er det vi vil!

...

Kan I huske den forfærdelige lørdag i februar. Den lørdag hvor en terrorist angreb først et debatmøde på Krudttønden på Østerbro i København, derefter den jødiske synagoge. Begge steder blev en sagesløs person dræbt, og betjente blev sårede.

En politijagt over mange timer rundt i store dele af Hovedstaden endte med, at gerningsmanden blev skudt og dræbt af politiet.

Der er ingen, der får mig til at begræde hans død, og vi kan kun gætte på, hvad der fik ham til at begå de frygtelige gerninger.

Men vi ved, at et had til det samfund, der havde taget imod ham, drev ham, og vi må antage, at han i sit islamistiske vanvid mente, at både debattører, der advarer imod netop hans slags – men med ord og ikke våben – og jøder, der jo er vantro fjender, var legitime mål.

Jeg deltog i begge de to ofres begravelser. Og jeg kan forsikre jer for, at jeg både husker og føler de timer endnu, mens jeg står her ...

Specielt de knuste pårørende. Dem, der for altid skal leve videre med sorgen.

Terrorangrebene på det franske satiremagasin i Paris, Charlie Hebdo, måneden forinden burde have tændt alle advarselsslamper, hvis da ikke talrige henvendelser fra den jødiske menighed i Danmark om, at man klart mærkede trusler fra ekstremister skulle have ført til handling.

Men intet skete.

Det nytter måske ikke så meget at tale om det nu. Men omvendt er det jo vigtigt, at vi lærer af det. Og det skal vi bruge til at sikre, at alle i Folketinget er sit ansvar bevidst og sørger for, at politiet er såvel udrustet godt nok, uddannet godt nok og er mange nok til at sikre trygheden. Og sidst, men ikke mindst, at vi bakker vores politibetjente op!

Politiledelsen har bogstaveligt talt stjerner nok på skuldrene til, at de må tåle kritik, når vi som politikere ikke synes, de løser den opgave, samfundet har sat dem til, ordentligt.

Men politifolkene i første række, dem, der med skudsikre veste, der er for små eller store og som med automatvåben, som de har mangelfuld træning i, begiver sig ud i mørket på jagt efter en morder, der ikke en men to gange på få timer har skudt og dræbt nådesløst, de fortjener både politikernes og folkets applaus!

Dét fik politiet også fortjent i dagene efter terrorhandlingen.

Men hvad er der så sket siden?

Tjah. Den tidligere regering lagde an til valgkamp og kørte reklamekampagne for sig selv i flere måneder, mens man febrilsk forsøgte at strikke noget sammen, der skulle ligne handlekraft i forhold til politiet. Men det blev ved de midlertidige løsninger. Blev ved lapperierne. I forhold til politiets reelle udfordringer skete der intet.

Dansk Folkeparti sagde i valgkampen, at vi ville arbejde for at sikre 2000 flere uddannede betjente de næste 10 år. Det holder vi selvfølgelig fast i. For der skal være flere betjente, hvis politiet skal kunne løse de opgaver, der er. Og opgaverne bliver kun flere og flere.

Og med det kaos, vi har set ved grænserne, understreger det blot behovet.

Når vi senere på året skal forhandle en ny politiaftale er vores mål at få skabt ro og klarhed for politiet i en årrække frem.

Det er afgørende for, at vi kan leve mellem og med hinanden i et samfund som vores, at vi kan leve i tryghed og kan have tillid til, at politiet er der for os, når vi har brug for hjælp.

Flere betjente som var ved grænsen i sidste uge har fortalt os om, hvordan det er at stå magtesløse. Ikke måtte håndhæve lov og orden fordi man ikke har ressourcerne til det. Vi skal ikke lade vore betjente i stikken.

Vi skal sikre politiet, så politiet kan sikre os!

...

Danskerne er heldigvis noget mere skeptiske overfor det monstrum, EU har udviklet sig til, end flertallet i Folketinget.

Venstre, Socialdemokratiet, radikale, SF og konservative står sammen om at prøve at lokke danskerne til den 3. december at fjerne retsforbeholdet.

Det er ret beset en lusket plan!

De påstår, at det er en afstemning for eller imod dansk deltagelse i Europol-samarbejdet.

Men venner – hvis det var så enkelt, så ville jeg og Dansk Folkeparti med glæde anbefale et rungende ”JA!”.

Men det er det ikke.

Unionspartierne bruger anledningen med Europol til at forsøge at afskaffe et forbehold, de har afskyet i årtier. Fordi det forbehold sikrer os mere Danmark og mindre EU. De ser det gerne omvendt.

Forsvarsministeren kom til at sige kort efter tiltrædelsen, at vinder regeringen afstemningen, så skal vi da også have en afstemning, hvor vi kan afskaffe forsvarsforbeholdet.

Og både udenrigsminister Kristian Jensen og finansminister Claus Hjort Frederiksen har også gjort klart, at de vil have Danmark med i euroen. Euroen?!? Hvad gir’ I?

Vi skal kæmpe for dansk suverænitet.

Det Danmark, som vore forfædre skabte med hårdt arbejde.

Det Danmark, som skaber tillid og tryghed.

Og det Danmark, som skal styres af folkevalgte i Danmark og ikke af ikke-folkevalgte bureaukrater i Bruxelles og Strasbourg.

I Danmark har vi tradition for at have et nært kendskab til vores politikere og de beslutninger, der tages. Vi står alle til ansvar for befolkningen og gør politikerne det skidt, træffer vi de forkerte beslutninger - ja, så kan vælgerne skifte os ud ved det kommende valg.

Det kan man ikke i EU. Hvem har for eksempel stemt på Juncker, Tusk eller Mogherini? Vi politikere skal stå til ansvar over for vælgerne - ikke overlade vores selvstændighed til EU. Hvis først ansvaret er lagt til EU, får vi det aldrig nogensinde igen. Overgiver vi magt til EU, er det uigenkaldeligt.

Afskaffer vi retsforbeholdet er vi bundet på hænder og fødder. Så skal vi stole på EU og EU-partierne i sager om politisamarbejde, flygtninge og asyl og alle andre spørgsmål indenfor det retslige område.

Tør vi det?

De ønsker alle, at Danmark skal så tæt på kernen af EU som muligt. Kun vælgerne står i vejen. Så kan de lokke danskerne til at fjerne retsforbeholdet den 3. december, har de selv magten til at bestemme. Så skal de ikke længere på alt, der vedrører retsområdet, asyl og udlændinge osv. spørge danskerne. Så ved vi, hvad der sker.

Jeg kan jo blot minde om, at regeringen så sent som i mandags sagde klart nej til at indgå i en kvotefordeling af flygtninge i EU. Men efter arm-vridning skiftede de i torsdags mening og sagde OK. På 3 dage fik Kansler Merkel sin vilje.

Forbeholdene giver os trods alt nogle værn, som end ikke Merkel kan fjerne. Det kan kun den danske befolkning! Derfor siger jeg nej tak og vil opfordre alle andre til at gøre det samme den 3. december. Vi ønsker nemlig mere Danmark – og mindre EU!

Lad os for en kort stund tænke os tilbage til den 18. juni. Vi havde jo et ganske udmærket folketingsvalg den dag.

Jo ... Det gik meget godt.

Vi havde to klare mål:

Vi ville af med Helle Thorning-Schmidt og have en ny regering.

Og vi ville have et større og stærkere Dansk Folkeparti.

Vi fik begge dele.

Meget mere vil jeg i grunden ikke sige om det. Der er grænser for, hvor meget og hvor længe man skal gå og glæde sig over fortiden.

Nu er det hårdt arbejde. 37 mandater er jo fantastisk – men det er ikke 90 mandater, som giver flertallet. Så der skal arbejdes hårdt for at sikre de danskere, der har støttet os, indflydelse som de berettiget forventer.

Men jeg vil godt lige kort bringe jer lidt længere tilbage i tiden. Ikke langt.

Kan I huske Helle Thorning-Schmidt, Villy Søvndal og Margrethe Vestager?

Kan I huske dem, da de gungrede? Hold da helt op!

I maj måned 2010 fremlagde en stilet SF-formand Villy Søvndal og en selvsikker Helle Thorning-Schmidt en plan.

”Har du 12 minutter, så har vi en løsning” lød det kækt. Hjernen bag planen var Bjarne Corydon – det er ham med DONG og Goldman Sachs, husker I nok.

Det var en virkelig helstøbt plan, måtte vi forstå. Den ville redde Danmark. Intet mindre. Og blev præsenteret på et stort anlagt pressemøde i Børsen-bygningen. Det er kun godt fem år siden. Kun 5 år – og hold da op, hvor er meget forandret.

Radikale måtte bare bakke op, forlød det. Det gjorde det også, da Fair Forandring, en større skatteplan, blev fremlagt. Der kunne ikke rettes et komma, hed det.

Som bekendt rettede de Radikale ikke bare et komma, men hele molevitten, og resten er historie ...

Men altså, ingen troede vel for alvor på, at hvis vi bare gav den 12 minutter mere på arbejde om dagen, så ville alt falde i hak og verden og især Danmark blive et bedre sted.

Men underholdende var det. Værre blev det, da Finansministeriet regnede sig frem til, at der var et gigantisk ufinansieret hul i planen på 22 milliarder kroner ...

Det var et GIGANTISK luftkastel, de pustede op og viste frem. Det er historie nu, men jo nutidshistorie. Og alt sammen for at vinde et valg. Intet af det havde gang på jord efter valget, der kom i 2011.

Løfterne blev droppet et efter et. Løftet om billigere busbilletter blev til dyrere busbilletter, og flere penge til kommunerne blev til nedskæringer i kommunerne.

Og alle 3, der stod bag, er nu stort set væk fra dansk politik.

Villy Søvndal trak sig som formand – og Annette Wilhelmsen kom til – i øvrigt i kampvalg med Astrid Krag, der nu er Socialdemokrat. Wilhelmsen, som var kommet i Folketinget ved valget i 2011, røg så helt ud igen ved valget her i juni.

Margrethe Vestager snuppede EU-posten for næsen af Helle Thorning-Schmidt. Vestager var hele vejen igennem lidt mere snu end Thorning, så hun skyndte sig fra den synkende skude til den EU-kommission, hun er så glad for, og hvor hun slipper for at stå til ansvar for en nysgerrig dansk presse. Hun er flyttet til Bruxelles.

Helle Thorning-Schmidt selv? Ja – hun bekræftede vores formodning. Dukkede op i Folketinget for at blive statsminister, og straks hun ikke var det længere, kiggede hun ud i verden efter en toppost. Nu forventes det, at hun besætter posten som højkommissær for UNHCR – og må tage til takke med at flytte bopælen til Geneve i Schweiz.

Ak ja – sådan kunne det gå – og så på kun 4 år ... Vi siger tak for besøget til Villy, Margrethe og Helle. Vi skal nu gøre, hvad vi kan, for at rydde op efter Jer.

...

Dansk Folkepartis politik er i et og alt udformet efter ét mål: at bevare Danmark dansk, at sikre vores nationale selvbestemmelse og til stadighed udvikle det velfærdssamfund, som vi sætter så stor pris på og som grundlæggende giver os et land, hvor vi kan bo og arbejde og færdes i tillid og tryghed.

Når vi ønsker en stram udlændingepolitik og grænsekontrol, så er det for at sikre dette mål.

Når vi ønsker værdighed for vores ældre, så er det for at sikre dette mål.

Når vi kæmper for bedre sygehuse, flere sengepladser, bedre og hurtigere behandling, så er det for at sikre dette mål

Og når vi i den politiske dagligdag utrætteligt arbejder for en rimelig og retfærdig omfordeling af de goder, Danmark har, så ældre og syge og udsatte og skolebørn og virksomme danskere i landets fattigste kommune på Langeland kan få adgang til samme ydelser, ret og rimelighed, som de kan i landets rigeste kommune, Gentofte, så er det altså absolut ikke, fordi vi har noget imod folk i Gentofte.

Men der ér bare overskud på flere hylder i Gentofte, end der er på Langeland. Sådan ér det, og det er helt i sin orden. Men ældre på plejehjem på Langeland skal have det ligeså godt som ældre på et plejehjem nord for København. Ligesom en kræftpatient i Nordjylland skal have lige så god behandling som en kræftpatient i Hovedstaden.

Og det bidrager vores politik til at sikre.

Hvorfor er det vigtigt?

Det er det, fordi vi skal bevare sammenhængskraften og ligeværdet i det Danmark, vi kender.

Hvis jeg må sige det sådan.

Det Danmark, jeg kender, er godt nok noget andet end det, Helle Thorning-Schmidt i valgkampen mente, at da hun kørte kampagnen ”Det Danmark, du kender”.

Men jeg er nok også mere i Danmark, end hun er ...

Det Danmark, jeg kender, er værd at bevare og det er værd at forsvare.

Med alle de fejl og mangler, vi har, er Danmark så gennemført dejligt et sted, at vi i årevis har været blandt verdens lykkeligste folk.

Det er jo ikke sådan, at vi alle sammen går rundt og traller dagen lang i evig fryd. Men vi er, sådan generelt, ganske godt tilfreds.

Vores politikorps opfører sig ordentligt – til tider endda måske for ordentligt og tålmodigt?

Vore embedsmænd er ikke korrupte.

Vore dommere skal være bedre til at dømme efter hele strafferammen ikke kun den nederste, javel, men ingen mistænker dem for at være i lommen på pengemænd, mafiaen eller andre lømler, som vi ser i andre lande.

Vi har daginstitutioner, der generelt fungerer rigtigt godt, hvor vi er trygge ved at vores børn er, mens vi arbejder, og selv om vi skændes politisk om skoledagens længde, lektiecaféer og andet, så skal vi være ganske glade for vore danske skoler. Plads til forbedring? ja, men nogen katastrofe er det altså ikke.

Sådan kan man blive ved.

Der er handicappede, som slet ikke oplever den hjælp i hverdagen, de har behov for, og den forståelse, de burde møde. Der kan vi alle blive bedre.

Og ja, nogle af de veje, vi kører på, er hullede, og Skat har kludret i det og ladet svindlere franarre os alle sammen over seks milliarder kroner, og ja, vi har hjemløse, der ikke hjælpes, og der er børn, ældre og dyr, der ikke oplever værdighed, og forsvaret og politiet mangler penge alt i, mens vi kræver af dem, at de både fører krige, bekæmper terrorister og følger ande-familier over vejen.

Vi skal bekæmpe social dumping og løntrykkeri – unfair konkurrence

Det er ikke solskin og lagkage det hele.

Og alt det arbejder vi jo med hver dag politisk.

Det ændrer bare ikke på, at vi danskere i årevis har oplevet vores land som den dejligste plet på jorden. Det sted hvor vi føler os hjemme og er godt tilpasse.

Jeg er dansker. Herfra min verden går.

Så længe, jeg kan stå på benene, og folk ellers vil høre på, hvad jeg har at sige, så længe vil jeg kæmpe Danmarks sag, dag ud og dag ind arbejde for at holde fast i det Danmark, vi holder af.

Gøre hverdagen lidt nemmere for den, der har det svært, og anspore os, der kan, til lige at gøre det der ekstra, der gør os rigere som samfund, både materielt og mentalt.

Målet er at bevare landet, som vi kan lide det, ikke at lave det hele om eller skifte befolkningen ud. Det er, hvad det handler om. Der er derfor, vi er her!

Tak for ordet. Rigtigt godt Årsmøde til os alle!